మాగాడు

– అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

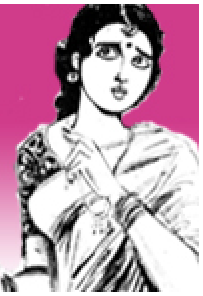

(గత సంచిక తరువాయి)

ప్రతి వైఫల్యం విజయానికి ఒక సోపానం.

కొన్ని విజయాలు అవమానం నుంచే ఊపిరి పోసుకుంటాయి. అవమానం ఉక్రోషం కలిగిస్తే, ఆ ఉక్రోషం పట్టుదల పెంచుతుంది. ఆ పట్టుదల స్ఫూర్తిని కలిగిస్తుంది. ఆ స్ఫూర్తే ఎందరినో అనేక రంగాలలో అత్యున్నత స్థానంలో నిలబెట్టింది. భావోద్వేగాలకి ఎవరూ అతీతులు కారు. వయసు, ఆస్తి, అంతస్తు, కులం, మతం అనే తారతమ్యాలు ఉండవు.

ఆనాడు మాగాడికి తానొక కళాకారుడిగా గుర్తింపబడతానని తెలియదు. అసలు కళ అన్నా, కళాకారుడు అన్నా అర్థం తెలియదు.. కానీ స్నేహితులు చేసిన ఎగతాళి వాడిలో ఒక పట్టుదలకి పునాది వేసింది. చదువు, సంధ్యా, నాగరికత ఎరుగని ఆ లేత మనసు తాను ఎంతో కష్టపడి చేసిన బొమ్మని తన స్నేహితులే అలా కాళ్లతో తొక్కి చిందర,వందర చేయడంతో తన గుండెలమీదే వాళ్ళు అలా తొక్కినట్టు విలవిలలాడింది. ముందు బావురుమని ఏడ్చాడు.. తరవాత వాళ్ళు చెల్లా చెదరు చేసిన ఆ ఇసక మరింత కచ్చగా అటూ, ఇటూ తొక్కి, తొక్కి గుప్పిళ్ల తో తీసి నీటివైపు విసరసాగాడు. తీరాన్ని దాటి తను వేసిన బొమ్మలని తనతో లాక్కుని వెళ్తున్న కెరటాలు కూడా తన స్నేహితుల్లాగే తన ఆశలని చెల్లా చెదురు చేసినట్టు బాధపడ్డాడు. ఆ తరవాత ఏం చేయాలో తెలియక కింద కూలబడి మోకాళ్ళలో తల దూర్చి కుళ్ళి, కుళ్ళి ఏడవసాగాడు.

నలుగురు కుర్రాళ్ళు బిగ్గరగా నవ్వుతూ రెండు కాళ్లతో తన బొమ్మ తొక్కేసిన వైనం పదే, పదే కళ్లముందు కనిపిస్తూ ఉంటే వాడికే ఇదమిద్ధంగా తెలియని పంతంగా మారింది. ఆ బొమ్మే ఇంకా బాగా వేయడానికి రక,రకాల మొహాలు గుర్తుకు తెచ్చుకోసాగాడు. హటాత్తుగా వాడి కళ్ళ ముందు లచ్చమ్మత్త గవ్వలతో చేసిన వినాయకుడి బొమ్మ కదిలింది. ఏనుగు కళ్ళు, పెద్ద తొండం, పెద్ద చెవులు, పెద్ద పొట్ట ఒకొక్కటే గుర్తుచేసుకుంటూ ఇసకలో గీతలు గీయసాగాడు. వాడి చేతులు చక,చకా కదులుతున్నాయి.. ఏకాగ్రతతో ఇసక మీదే దృష్టి కేంద్రీకరించి చెవులు, తొండం, కళ్ళు గీసాడు. ఇంతలో ఓ పెద్ద కెరటం వచ్చి వాడి బొమ్మ ఒరుసుకుని వెళ్ళిపోయింది. మహాకి మహా కోపం వచ్చింది.

ఆ క్షణంలో వాడు చదువు, సంధ్య లేని ఒక జాలరి కాదు.. ఎవరికీ తెలియని ఒక అద్భుతాన్ని ఏదో తనే సృష్టించి తనని చూసి గేలి చేసిన మిత్రుల దృష్టి లో ఒక మేధావిగా గుర్తింపబడడానికి తీవ్రమైన కృషి చేస్తున్న కృషీవలుడు. చెరపడం, గీయడం, చెరపడం గీయడం .. ఆ తడి ఇసక మీద అనేక రకాల ఆకారాలు వస్తున్నాయి.. పోతున్నాయి.

సంధ్యా దేవి నీలిరంగు మెలిముసుగు సవరించుకుంటూ ఆ తొమ్మిదేళ్ల అమాయకపు బాలుడు ఏం చేస్తున్నాడో అని చూడడానికి వయ్యారంగా తన చెలులయిన మేఘమాలికలను వెంటేసుకుని వచ్చింది. సూర్యుడు కాసిని కెంపులను, మరి కొన్ని బంగారు తీగలను విసురుతూ పడమట వైపు బయలు దేరాడు. నల్లని వస్త్రాలను సవరించుకుంటున్న నిశాకాంతని కాసేపు ఆగమని చిరునవ్వుతో సైగ చేసింది సంధ్య.

మాగాడు బొమ్మ పూర్తి చేశాడు. ఒళ్ళంతా ఇసక కాళ్ళు, చేతులు, బట్టలు, మొహం, జుట్టు పసిడిచూర్ణం లా మెరిసి పోతోంది. లేచి నిలబడ్డాడు. వాడి కళ్ళల్లో తృప్తి, ఆనందం, అనుకున్నది సాధించానన్న అతిశయం. స్పష్టంగా లచ్చమ్మత్త చేసిన గవ్వల బొమ్మలాగా ఉంది.

మహాకి బోలెడంత సంతోషం కలిగింది. పరిగెత్తుకుంటూ గుడిసెకీ వెళ్ళాడు. ఎండు చేపలు వేయిస్తోంది ఆదేమ్మ.. ఆవిడ చేయి పట్టుకుని లాగాడు.

" యాడకి బిడ్డా.. ఆగు నాయనా.. ఏమైనాది రా నీకు?" అని రక,రకాలుగా వారిస్తున్న ఆమెని బలవంతంగా లాక్కెళ్లి తను చేసిన బొమ్మ చూపించాడు.. "బొమ్మేశా" అన్నాడు.

ఆవిడ అబ్బురంగా చూసింది.. మురిపెంగా చూసింది.. మెటికలు విరుస్తూ కొడుకుని ముద్దు పెట్టుకుని "నా తండ్రే, నా తండ్రే ఈనాయకుడి బొమ్మేసినావా! దేవుడి బొమ్మేసినావా! ఆ దేవుడు నిన్ను సల్లగా సూస్తాడు నాయనా! సల్లగా సూస్తాడు.." అంది ఉద్విగ్నంగా. వాడు కళ్ళు విశాలం చేసి బొమ్మ వైపే చూస్తున్నాడు.

" దా పోదాం వన్నం తిందువు" కొడుకు కష్టపడ్డాడు వాడికి కచ్చితంగా ఆకలివేస్తోంది అనుకుంది ఆ తల్లి హృదయం.. కానీ అనుకున్నది సాధించిన ఆనందంతో వాడి కడుపు, మనసు కూడా నిండుగా ఉండడంతో "నువ్వు పో.. నాకిప్పుడేమొద్దు " అన్నాడు ఆవిడ చేయి విడిపించుకుని.

"సరేలే.. నీకు ఆకలైనప్పుడే రాలే " అంటూ తృప్తి నిండిన కళ్ళతో తిరిగి, తిరిగి కొడుకుని చూసుకుంటూ గుడిసె వైపు వెళ్ళిపోయింది ఆదేమ్మ.

మహా కాళ్ళు భూమి మీద నిలవలేదు.. అమాంతంగా గేలిచేసిన స్నేహితులని లాక్కొచ్చి ఆ బొమ్మ చూపించాలి. తలెత్తి దూరంగా ఆడుకుంటున్న కుర్రాళ్లను చూశాడు. తను గట్టిగా అరిచినా వినిపించుకునే దూరంలో లేరు. దగ్గరకు వెళ్ళి

పిలవాలి. మరోసారి బొమ్మ చూశాడు. వినాయకుడి కళ్ళు తననే చూస్తున్నట్టు అనిపించింది. గబుక్కున ఇసకలో కూర్చుని మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు చుట్టుకుని, గడ్డం మోకాలికి ఆనించి మెరిసే కళ్ళతో ఆ బొమ్మవైపే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. చిన్న, చిన్న వెలుగు పూలు రాలుతున్నాయి బొమ్మ మీద. వాడి మనసు ఆగలేదు..వెంటనే తన సత్తా ఏంటో స్నేహితులకి చూపించి గేలిచేసిన ఆ పెదవులతో " అబ్బా ఎంత బాగా ఏసినావురా అనే మాట వినాలి. " ఇప్పుడు సూపించాలీ నాయాలకి" అనుకున్నాడు.

చివ్వున లేచి నిలబడి రెండు చేతులూ శంఖంలా చేసి నోటికి అడ్డంగా పెట్టుకుని " ఓ ఓ " అని గట్టిగా శబ్దం చేశాడు.

ఆ శబ్దం బహుశా ఆ క్షణంలో యుద్ధానికి సన్నద్ధం కమ్మని విజయుడు చేసిన దేవదత్తం నాదంలా వినిపించినట్టు ఉంది కాబోలు దానికి ప్రతిధ్వనిగా వాళ్ళూ గట్టిగా అరిచారు.

రండి అన్నట్టు చేయి ఊపాడు.

" ఏటిరా మాగా! సీకటడుతున్నది మేం పోతన్నాం.. నువ్వూ దా .."

దానికి సమాధానంగా మరింత గట్టిగా అరిచాడు. వాళ్ళు నాలుగు వేళ్ళు మూసి బొటనవేలు చూపిస్తూ "ఏంటి" అన్నారు. "ఇల్రండి " చేయి ఊపాడు దగ్గరకు రండి అన్నట్టు.

అప్పటికే వింతని చూడరండి అని పిలిచినట్టు నిశాకాంత సంధ్యని తోసుకుంటూ వచ్చింది.. ఎంతసేపటి నుంచి ఎదురుచూస్తున్నాడో చంద్రుడు సరసానికి వేళ అయింది అన్నట్టు తానూ మబ్బులను తొలగించుకుంటూ మెల్లగా రాసాగాడు. చంద్రుడిని చూసిన సాగరం పరవళ్ళు తొక్కడం మొదలుపెట్టింది.

"అలలొచ్చేత్తన్నాయి .. బొమ్మని ఈడసక పోతాయో ఏమో" దిగులుగా అనుకుంటూ గబుక్కున బొమ్మకి అడ్డంగా ఇసకలో బోర్లా పడుకున్నాడు. కెరటాల వైపు ప్రాధేయపడుతున్నట్టు చూస్తూ .. "నా సావాసగాల్లు నాను బొమ్మేసీనాని సూసిందాక ఎత్తుకెల్లమాక " మౌనంగా మాట్లాడాడు.

అల్లరి కెరటాలు ఆగుతాయా.. వాటికేం తెలుసు ఆ పసి మనసు పడిన బాధా, చేసిన కృషి.. నిర్దయగా వాడి స్నేహితులు పరిగెత్తుకుని వచ్చేలోగా ఆ బొమ్మని లాక్కుని వెళ్ళిపోయాయి.

అంతే! సముద్రం కాదు వాడి గుండె విరిగిపడింది.. బావురుమంటూ తడి ఇసక చేతుల్లోకి తీసుకుని బిగ్గరగా ఏడవసాగాడు.

పరిగెత్తుకొచ్చిన పిల్లలు “ఏరా! ఏటి రమ్మన్నా ... ఎటైనాదేటి ఏడుత్తున్నావే” అని మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని వాడి భుజాలు పట్టుకుని ఊపారు. వాడి ఏడుపు ఆగలేదు.. వాళ్ళు మరింత గట్టిగా ఊపుతూ “ ఏమైనాదిరా “ అంటూ పదే పదే అడుగుతున్నా కొద్దీ వాడి దుఃఖం ఉధృతం కాసాగింది.

వాళ్ళు విసిగిపోయారు.. అలసిపోయారు ..

“సర్లే ఏడువ్ మేమెలతన్నాం “ అని వెళ్లిపోడానికి లేస్తుంటే వెక్కుతూ అన్నాడు.

“ ఇనాయకుడి బొమ్మ ఏసెనురా.. ఎదవ అలలు– ఎదవ అల్లలని ఎత్తుకెల్లి పోయినాయి ” .

“ బొమ్మేత్తుకెల్లాయా అలలు...” అంటూ పగలబడి నవ్వసాగారు ఆ పిల్లలు.

వాళ్ళు ఎందుకు నవ్వుతున్నారో అర్థం కాని మహా ఉక్రోషంగా చూసాడు. “ ఏటిరా ఎందుకల్లగ పల్లికిలిత్తున్నారు” అన్నాడు కన్నీళ్లు జలజలా రాలుతుంటే.

“నువ్వు బొమ్మేసేవేటి ... ఇనాయకుడి బొమ్మేసేవా ... “

“అవును ఎసేను.. మీకు నవ్వులాటగా ఉందేంటి– మళ్లి ఏయనా ” రెండు చేతులతో ఇసక దగ్గరకి జరుపుకోడానికి ఒంగిన కొడుకుని లేవనెత్తి “ సాల్లేరా ఎదవల్లారా.. ఆడ్ని ఏడిపించమాకండి..నిజంగానే నా కొడుకు ఈనాయకుడి బొమ్మేసినాడు.. ఎంత ఇవరంగా ఎసినాడో .. అలలొచ్చి తుడిసిపెట్టినాయి..” చీకటి చిక్కగా అలుముకోడంతో ఇంకా రాని కొడుకుకోసం తిరిగి వచ్చిన ఆదేమ్మ ఆ పిల్లలని కసురుతూ కొడుకుని దగ్గరకు తీసుకుని పిల్లలని కసిరి “పొండి “ అంటూ గుడిసె వైపు నడవసాగింది.

అది చూసిన పిల్లలంతా చప్పట్లు కొట్టి “ మా గాడు బొమ్మేసేడొచ్” అని అరచుకుంటూ పరిగెత్తారు తల్లులకు చెప్పడానికి.

ఉక్రోషంతో వాడి మనసు ఉడికిపోయింది. తను ఎంతో కష్టపడి వేసిన బొమ్మ రెండుసార్లు నేలపాలు కావడంతో వాడి చిన్నారి గుండె తల్లడిల్లి పోసాగింది.

ఆ రాత్రంతా వాడి కలల్లో వినాయకుడి బొమ్మలే రక,రకాల భంగిమల్లో కనిపిస్తూ కలత నిద్రకి గురి అయాడు. తెల్లవారి లేస్తూనే మొహం కూడా కడుక్కోకుండా, తల్లి పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా ఇసకలోకి పరిగెత్తుకుని వెళ్ళాడు. మరీ తీరం వెంబడి కాకుండా కొంచెం ఎడంగా కూర్చుని పెదాలు బిగించి, కళ్ళు చికిలించి తదేక దృష్టితో కలలో

కనిపించిన రూపాలు గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ మరింత అందంగా, స్పష్టంగా, జీవం ఉట్టిపడేలాగా, బొజ్జగణపతి కైలాసం నుంచి దిగి వచ్చి సముద్రపు ఒడ్డున కూర్చుని పరిసరాల సౌందర్యం వీక్షిస్తున్నట్టు మరో బొమ్మ గీశాడు.

బొమ్మ పూర్తి అవగానే లేచి నిలబడి బొమ్మ చుట్టూ తిరుగుతూ అన్ని కోణాల్లో ఎలా ఉందో చూస్తూ ఉండగా నిద్రమొహంతో వెళ్ళిన కొడుకు ఇంకా రాలేదు అనుకుంటూ పడుతూ లేస్తూ వచ్చిన ఆదెమ్మ ఆ బొమ్మ చూసి నిశ్చేష్టురాలైంది. ఆ దేవదేవుడే తన కొడుకు చేతి వేళ్ళ మీద నర్తిస్తూ ఆ బొమ్మ గీయించాడేమో అన్నట్టు వెర్రిగా చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

ఆవిడ చీర కుచ్చెళ్ళు పట్టుకుని ఊపుతూ బాందా అని అడిగాడు మహా. ఆమె గబుక్కున కొడుకుని ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుని “నా తండ్రే, నా తండ్రే” అంటూ రెండు చేతులు వాడి మొహం చుట్టూ తిప్పి మెటికలు విరిచింది. గబుక్కున వాడిని దించి, గబ,గబా పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళి పొదలమీద పడేసిన చినిగిన వల తీసుకొచ్చి ఆ బొమ్మ మీద కప్పింది.

“అమ్మా ఎర్రోడికి, శీనుగాడికి సూపిత్తానే” అన్నాడు.

“అలగెలే .. పద” అంటూ వాడి చేయి పట్టుకుని చుట్టూ పక్కల ఉన్న గుడిసెల వైపు నడిచి గట్టిగా అరిచి చెప్పసాగింది. “ చుక్కమ్మా , పెంచలమ్మా , లచమ్మా.. అరే గుంటలూ రండీరా.. నా కొడుకు ఇనాయకుడి బొమ్మేసినాడు రాండి సూడండి..”

కాసేపట్లో ఆడవాళ్ళు, పిల్లలు బిలబిలలాడుతూ గుడిసెల బయటకు వచ్చి ఆదేమ్మ చూపించిన వైపు పరుగులు పెట్టారు.

మహాకి గర్వంగా అనిపించింది. ‘ నాను రేపటి నుంచీ సేపలు పట్టడానికి ఎల్లక్కరలేదు.. బొమ్మేసుకుంటా ఇలనే కూసుని’ అనుకున్నాడు. తల్లి చేయి విడిపించుకుని చేతికి, కాళ్ళకి అంటిన ఇసక దులుపుకుంటూ గుడిసె వైపు పరిగెత్తాడు.

అయితే తిరిగి వాడు అక్కడికి వచ్చేసరికి గాలి వలని దూరంగా విసిరి వినాయకుడికి వీవనలు వీస్తే, కెరటాలు పాదాలు కడగడానికి తమతో తీసుకుని వెళ్ళాయి.

ఆనవాలు మాత్రం మిగిలిన అదే చోట మరోసారి అదే బొమ్మ గీయడానికి కూర్చున్నాడు కానీ ఆ బొమ్మ కనిపించలేదని దిగులు చెందలేదు.. తాను సాధించిన ఘనకార్యం నేస్తాలు చూశారు.. తను బొమ్మ గీయగలడని వాళ్ళు తెలుసుకున్నారు. అదిచాలు అనుకున్నాడేమో ప్రశాంతమైన మనసుతో కూర్చుని మరోసారి అదే బొమ్మ కోసం ఇసకను రెండు చేతులతో దగ్గరగా లాక్కున్నాడు.

ఇప్పుడు వాడి మనసు సమస్త జీవనసారం అర్థం చేసుకున్న యోగీశ్వరుడి మనసులా నిశ్చలంగా, నిర్మలంగా ఉంది.

తండ్రి వచ్చేదాకా రోజూ ఒడ్డుకి వెళ్లి బొమ్మలు గీయడం వాడికి ఒక ఆటగానూ, అలవాటుగానూ మారింది . వాడు గీయడం, కెరటాలు లాక్కుని వెళ్ళడం.. చాలా మామూలుగా అనిపిస్తోంది. ఒక్కోసారి బొమ్మ వేయడం పూర్తి అయాక అక్కడే మోకాళ్ళ చుట్టూ రెండు చేతులూ పేనవేసుకుని కూర్చుని కెరటాలు వచ్చి ఆ వినాయకుడి బొమ్మని నిమజ్జనం చేసుకునే వరకు అలా నిశ్చలంగా చూస్తూ ఉండిపోయి, గుడిసెకి వెళ్ళిపోవడం వాడి దినచర్య.

గుడిసెలో మట్టిగోడకి ఒక పాత కాలండర్ వేలాడుతూ ఉంటుంది. ఎప్పటిదో, ఎవరో కొట్టువాడు ఇచ్చిన కాలండర్. సుమారు పదిపేజీలు ఉంటాయి.. అందులో వినాయకుడు, గోవుని ఆనుకుని నిలబడి వేణువూదే కృష్ణుడు, ఆంజనేయ స్వామి, ఒక చేతిలో తామరపూవు, మరో చేతిలో నాణాలు కురిపిస్తూ మహాలక్ష్మి బొమ్మలున్నాయి,. ఆ కాలండర్ తీసుకుని వెళ్లి, ఆ బొమ్మలు చూస్తూ ఒక్కోరోజు ఒక్కో బొమ్మ ఆ ఇసకలో వేయసాగాడు. కొన్ని వంకర లేకుండా చక్కగా వస్తే, కొన్ని సరిగా రావడంలేదు. బాగా రానివి అలలు వచ్చి తోసుకుని వెళ్ళిందాకా చూస్తూ కూర్చుని మళ్ళీ గీస్తాడు. క్రమంగా వాడికి తాను వేసే బొమ్మల మీద ఆసక్తి ఎక్కువ కాసాగింది. స్నేహితులతో ఆడుకోడం, ఇసకలో గవ్వలేరడం, అమ్మని విసిగించడం లాంటివి చేయడం లేదు. చద్దన్నం తిని తీరానికి కొంచెం దూరంగా కూర్చుని బొమ్మలేయడం ఒక వ్యాపకంలా మారింది వాడికి. ఆ సైకత శిల్పాల మధ్య వాడికి తెలియకుండానే కాలం పరుగులు పెడుతోంది.

“ I never dreamed about success I worked for it “ ఆ మాటలు ఎవరన్నారో, వాటి అర్థం ఏమిటో, వాటి విలువ ఏమిటో తెలియని మాగాడు ఇప్పుడు కలలు కనడం రాని కృషీవలుడు.

ఇదివరకులా అదికావాలి, ఇది కావాలి అంటూ మారాం చేయకుండా ఏది పెడితే అది తిని బొమ్మలేసుకుంటూ కూర్చుంటున్న కొడుకు వల్ల తనకి ఎలాంటి చికాకూ లేకపోడంతో కొడుకు ఆటలు చూస్తూ భర్త తెచ్చే చేపలకోసం చూస్తూ తోటి బెస్త స్త్రీలతో ఒడ్డున కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ గడుపుతోంది ఆదెమ్మ.

పదిరోజులు చక,చకా గడిచిపోయాయి. వేటకి వెళ్ళిన వాళ్ళంతా పెద్ద, పెద్ద చేపలతో వచ్చేశారు. ఆడవాళ్ళంతా చుట్టు పక్కల గ్రామాల్లో మర్నాటికల్లా అన్నీ అమ్ముకొచ్చారు.

అందరూ కలిసి చేపల పులుసు, కూర వండుకుని జాతర చేసుకున్నారు.. పాటలు పాడారు.. నృత్యాలు చేసారు.. కల్లు తాగారు.. చుట్టు పక్కల చిట్టడవుల్లోని పక్షులు, జంతువులు పిలవని పేరంటాళ్ళలా రంగు, రంగు చీరలు ధరించి

మేనంతా వెన్నెల పడి మెరుపులు అద్దుతుంటే వచ్చి ఆ వినోదం చూస్తున్నట్టు మగపిల్లలు, ఆడపిల్లలు ఉత్సాహంగా చిందులేశారు ..

సముద్రుడు తన దారిన తను అలలతో పరుగులు పెడుతూ, పున్నమి చంద్రుడిని వెన్నెలతో సహా తనలోకి ఇముడ్చుకుంటూ, అర్ధరాత్రిళ్లు ఆ ఊళ్ళ జనాలకి తన ఘోషతో జోలపాడుతూ, పిల్లలతో కేరింతలు కొడుతూ , ఒడ్డున ఉన్న ఇసుకని ఒరుసుకుంటూ నురగలు గక్కుతూ తనపని తను చేసుకుంటున్నాడు. ఆడి, ఆడి అలసిన ప్రకృతి సోయలేకుండా పడుకుని సోయగాలు వెదజల్లుతున్నట్టు సద్దుమణగిన గుడిసెలు నిశ్శబ్దంగా మారుతూ ఉంటే చుక్కలన్నీ దిక్కులు చూస్తూ ఉంటాయి.

నాలుగు రోజుల తరవాత ఒక సాయంత్రం...

నావలో కూర్చుని పల్లె పదాలు పాడుకుంటున్నారు అప్పన్న అతని మిత్ర బృందం. పిల్లలంతా చొక్కాలు లేకుండా చుట్టూ ఉన్న సర్వీ చెట్లల్లోకి పరుగులు పెడుతూ, దొంగాటలు ఆడుతూ, జీడి పిక్కలు ఏరుకుంటూ, కొందరు ఇసకలో దొర్లుతూ సందడిగా ఉంది. గాలికి ఊగుతూ చెట్లు నాట్యం చేస్తున్నాయి. గాలి విపరీతంగా వీస్తోంది. ఆడవాళ్ళు గుంపుగా కూర్చుని "అతెల్ల మాకండిరా ... ఇతెల్ల మాకండిరా" అని మధ్య, మధ్య పిల్లలను మందలిస్తూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

" ఊల్లోకి ఎవురో దొరొచ్చినాడట ... పెద్ద బంగళాలో దిగినాడంత" తనకు తెలిసిన కొత్త వార్త చెప్పడానికి ఉత్సాహపడుతూ అన్నాడు ఎర్రయ్య.

అప్పుడే వచ్చాడు విస్సబాబు...సూటు, బూటు నిగ, నిగలాడే నల్లని విగ్రహం.. అతన్ని చూడగానే పాటలాపేసి లేచారు మిత్రబృందం.

"అరేయ్ అప్పన్నెవరు? అనడిగాడు వస్తూనే.

అతని సూటు, బూటు చూసి " ఆయ్ నేనేనండి" అంటూ లేచి చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డాడు అప్పన్న.

" ఈ గూడేనికి పెద్దవి నీవేనంటగా " అడిగాడు కళ్ళు చికిలించి చూస్తూ..

" ఆయ్ ... వయసులో పెద్దోన్ని లెండి దొరా" అన్నాడు అప్పన్న మొహమాటంగా..

" ఏదైతే ఏంలే గాని.. ఎన్ని బోటులున్నాయిరా మీ దగ్గర " అడిగాడు కొంచెం ఎడంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న పడవలను చూస్తూ.

" ఆయ్ మా అందరికీ కలిపి రెండున్నాయండి.. ఇంకోటి ఆ సిద్దప్పగాడి తాతదండి..పూర్తిగా సినిగిపోనాదండి " వినయంగా చెప్పాడు.

"ఎంత దూరం పోతారురా యాటకి" అడిగాడు మళ్ళీ విస్సబాబు.

అప్పన్న మిగతా వాళ్ళ వైపు చూసాడు. వాళ్ళు కూడా లేచి నిలబడి, కొన్ని క్షణాలు ఒకళ్ళ మొహం ఒకళ్ళు చూసుకుని " ఎంత లెండి బాబు ఐదారు కోసులు ఎల్తే సాలు..మా బోతుల్లో ఎంత దూరం ఎల్లగలం! గాలి తిరగబడితే ఎనక్కి మల్లతమే " అన్నాడు.

విస్సబాబు పడవల వైపు నడిచాడు. జాలర్లంతా అతని వెనకాలే నడుస్తూ ఇతను ఎవరు అన్నట్టు ఒకరికి ఒకరు సంజ్ఞలు చేసుకున్నారు.

విస్సబాబు అప్పన్న బోటు దగ్గరగా నడిచి జీర్ణావస్థలో ఉన్న బోటు చూస్తూ " బాగా పాత పడవ కదరా! దీన్లో ఎలాగెల్తున్నారు ... ప్రాణాలకి ప్రమాదం కాదూ" అన్నాడు.

తాతల కాలం నాటి పడవనే ఇంకా నడిపిస్తున్న అప్పన్న విస్సబాబు మాటలకి ఏమని సమాధానం చెప్పాలో తెలియక చేతులు నలుపుకుంటూ "ఆయ్ " అన్నాడు.

"అయినా ఈ నాటు పడవల కాలం పోయింది..మర పడవలొచ్చినాయి.. నేను బాడిక్కి మర పడవిస్తా కట్టుకోండి" అన్నాడు.

" బాడిక్కా !" అందరి మొహాల్లో వింత సంతోషం.

" బాడిగెంత బాబయా " అడిగాడు సిద్ధప్ప కుతూహలం అణచుకోలేక.

" ఎంతో ఏముందిలే తరవాత చెప్తాను.. అది సరే! మీకెవరికన్నా ఎదిగిన కొడుకులుండారా !"

అందరూ మొహాలు చూసుకున్నారు. ఆ మొహాల్లో అనేక సందేహాలు.. అప్పన్న అడిగాడు. " ఎందుకు బాబూ!"

"వయసులో ఉన్నవాళ్లుంటే మీ కొడుకులను బయట దేశాలకు పంపిస్తా.. సంపాదన చాలా ఉంటుంది..ఎంతమంది ఉన్నారు మీకు పిల్లలు."

" బయటి దేశాలకా.." అందరూ ఒకేసారి ఆశ్చర్యంగా చూసారు విస్సబాబు వైపు.

విస్సబాబు వాళ్ళ మొహాల్లో కనిపించిన ఆశ్చర్యంతో కూడిన ఆనందం గమనిస్తూ చెప్పసాగాడు.

" ఇప్పుడు మీరంతా ఈ పాత బోటుల్లో పేనాలకు తెగించి సముద్రం మధ్యకి ఎల్తన్నారా! అయినా అంత కష్టపడినా పెద్ద చేపలు దొరుకుతాయని నమ్మకం లేదు.. మరీ లోతుకు వెళ్తే బతుకుతామన్న గ్యారంటీ లేదు.. అయినా మీరంతా బతుకుపోరాటం చేస్తున్నారు. మీ తాతలు, ముత్తాతల కాలం నుంచీ ఈ పూరి గుడిసెల్లోనే బతుకుతున్నారు. మీ పిల్లలకు చదువులు లేవు...మంచి తిండి లేదు.. మంచి బట్ట లేదు. అవునా!"

అందరూ అవును, కాదు అన్నట్టు తలాడించారు.

"అలా కాకుండా మీ పిల్లలని ఇతర దేశాలకు పంపించారనుకో అక్కడ మంచి పని ఉంటుంది.. దానికి తగిన సంపాదన ఉంటుంది.. మీ బతుకులు బాగుపడతాయి. మంచి మోటారు బోట్లు కొనుక్కుని దర్జాగా యాటకి వెళ్ళచ్చు. మోటారు బోటు అయితే లోతుకి వెళ్ళచ్చు.. పెద్ద, పెద్ద చేపలు పడతాయి ఏమంటారు " వాళ్ళ కళ్ళల్లో రెప,రేపలాడుతున్న ఆశ చూస్తూ మరింత ఆశని ఎగదొస్తూ చెప్పాడు.

అందరూ ఆలోచనలో పడ్డారు.. సంపాదన బాగుంటుంది అనగానే అందరికీ రంగు,రంగుల జీవితం కళ్లముందు కదలసాగింది. కాకపోతే వాళ్ళల్లో అందరికీ పదహారెళ్ళుకి తక్కువ వయసు పిల్లలే ఉన్నారు. అందులో సగం మంది ఆడపిల్లలు ఉన్నారు. వాళ్ళని ఏ దేశానికి పంపిస్తారు?

సిద్దప్ప రహస్యంగా అప్పన్న చెవిలో అన్నాడు." మనమే ఎల్తే పోలా! మనకేం వయసు మునిగిందని.."

అప్పన్నకి ఆ మాట సబబే అనిపించింది.. తమ గుంపులో కనీసం ఓ ముగ్గురో, నలుగురో వెళ్ళినా అందరి జీవితాలు మెరుగవుతాయి అనుకున్నాడు.

" మర పడవైతే బాగుంతాది.. ఎంత దూరం అయినా నిబ్బరంగా ఎల్లచ్చు" అన్నాడు కొండయ్య పక్కనే ఉన్న ఎర్రన్నతో రహస్యంగా " అవును, అవును" అన్నాడు ఎర్రన్న.

"మీరు తెచ్చే సేపలు నేను ధర ఇచ్చి కొంటా.. మీరు అమ్ముకోడానికి అవస్థ పడక్కర్లా ఏటంటారు" అన్నాడు వాళ్ళ బలహీనత కనిపెట్టిన విస్సబాబు మరింతగా రెచ్చగొడుతూ.

బలహీనుడు ఆశల పల్లకి పేర్చుకుంటాడు.. బలవంతుడు ఆ పల్లకి ఎక్కుతాడు..

" అల్లాగే బాబూ... బాడిగ ఎంతుంది?" అడిగాడు నసుగుతూ అప్పన్న.

విస్సబాబు బోటులో ఎక్కి కూర్చుని చెప్పసాగాడు.

అంతా విన్న ఆ జాలర్ల కళ్ళల్లో మెరుపులు మెరిశాయి. ఇన్నేళ్ళ కష్టాలు అన్నీ పోయి తమకి మంచి రోజులు వస్తున్నాయి అనుకున్నారు. అందరి కళ్ళ ముందు పూరి పాకలు పోయి, మట్టి గోడలు, రేకుల షెడ్లు కదిలాయి. ఆశలే కాదు కలలు కూడా అంతకు మించి కనడానికి మాకు అర్హత లేదు అనుకునే అల్ప సంతోషులు.

“ మీరెప్పుడెలతారో చెప్తే యార్పాట్లు చేస్తా ” అన్నాడు విస్సబాబు వాళ్ళ మొహాల్లో విరుస్తున్న కాంతుల్లో తన భవిష్యత్తు దిద్దుకుంటూ. .

“ రేతిరి కాడ అచ్చినం బాబయ్యా.. పక్షం రోజులు కావాల” అన్నాడు అప్పన్న.

విస్సబాబు తిరిగి ఇసకలో నడుస్తూ, తన వెనకాల వాళ్ళంతా చేతులు నలుపుకుంటూ వాళ్ళల్లో వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూ వస్తుంటే “ పిచ్చి సన్నాసులు.. వీళ్ళందరికీ తలా ఒక కల్లుముంత ఇస్తే చాలు.. మనం చెప్పినట్టు ఇంటారు.” అని మనసులోనే ఆనందపడుతూ చెప్పసాగాడు విస్సబాబు. అతని మాటలు వింటూ ఉంటే వాళ్ళందరి కళ్ళ ముందు నక్షత్ర మండలం నేలకి దిగివస్తున్నట్టు అనిపించింది.. అంతా చెప్పిన విస్సబాబు తను విజయం సాధించాను అనే తృప్తితో “ మీరు ఆలోచించి చెప్పండి.. రేపు వస్తాను. మీలో ఇద్దరు వస్తే పట్నం తీసుకుని వెళ్తాను.. మోటారు బోటు నడపడం చూపిస్తాను..” అంటూ ఇసకలో బలంగా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పుడే మోటారు సైకిల్ మీద వచ్చిన ఒక వ్యక్తీ అతనిని గమనించాడు. పదిహేను రోజుల క్రితం వచ్చి బొమ్మలు కొనుక్కుని వెళ్ళిన వ్యక్తీ అతను. ఇప్పుడు భార్య కోరిక మీద ఎండుచేపలు కొనడానికి ఒక్కడే వచ్చాడు. విస్సబాబుని చూడగానే పోల్చుకున్నాడు. ఇటీవల ప్రముఖంగా వార్తల్లో కనిపిస్తున్న వ్యక్తీ విస్సబాబు. సముద్రతీరంలోని చుట్టుపక్కల గ్రామాలు తిరుగుతూ అమాయకులైన జాలరులకు లేని, పోనీ ఆశలు పెట్టి వాళ్ళ పిల్లలని పొరుగు దేశాలకు బానిసలుగా పంపిస్తున్న వ్యక్తీ. వీడి దృష్టి ఈ గ్రామం మీద పడిందా! వీడి మాటల గాలానికి చిక్కని చేపలు అరుదే.. ఈ చిన్నిచిన్ని చేపలు ఎంతసేపు చిక్కాలి !

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS